

A novacsányi bacso

Ocejákné vót Bárcán. Ő beteg vót vagy hat évig, vagy talán tovább is. Oszt kisbabáji vótak. Minden évbe' vót kisbabája, oszt minden éven mehalt. Ott valaki olyan ártalmas ember ártott neki, aki ki akarta vóna őket túrni, mer' ő szeretett vóna ott lenni, mint bacso. Oszt nem tudott minek ártani, hát a feleségének ártott. Orvosoktól orvosokhoz, professzorokhoz hordta az ura, oszt senki se tudott rágyünni, hogy mi a baja. Mindegyik aszondta, hogy nem beteg. Mer' olyan piros vót, mint a rózsa, de ha nem bírt egyátaján semmit dolgozni. Oszt akkor elment egy kódus kéregetni. Hát asszongya neki az asszony:

– Jóember, én nem tudok felkelni. Nem tudok magának menni adni semmit se, mer' nem tudok lemenni az ágyrúl. A gyerekek meg nincsenek bent.

– Csak tessék felkelni, asszonyom! Nem lesz beteg!

– Dehogynem, én igen beteg vagyok!

– Nem beteg maga, mer' maga csak meg van rontva.

Há' asszongya:

– Maga honnat tudja?

– Én látom magának a szeméből – mondta a kódus.

Asszongya oszt az asszony a kódúsnak:

– Jó van! Ha maga igazat mondana, én ki tudja mit adnék magának.

– Nem kell nekem csak egy darabka kenyér, mer' igen éhes vagyok.

No oszt akkor legyüött az asszony az ágyrúl, oszt adott neki kenyeret. Hazagyüött a férje, hát mondi neki, hogy mit mondott neki a kódus. Akkor oszt másnap az ura befogott, oszt elvitte Novacsányba [Jászóújfalu]. A bacso mondta:

– Igaz, hogy meg van a feleséged rontva. A küszöb alatt ásd ki, oszt ott fogol találni egy illyesmi koponyadarab csontot! Oszt azt meg ne fogd kézbe, csak fehér zsebkendőbe! Oszt vidd ki éccaka a temetőre! Visszajától csapd el, oszt vissza ne nézz! A kalapot meg fogd a fejedbe, vagy kösd le, mer' nem fogod mettalálni! – a bacso mindezt mondta az embernek.

A bacso [az asszony férje] meg asszongya:

– Muszáj ezt kivinni a temetőre?

– Ezt muszáj! Ha el nem viszed, akkor ez tovább folyik!

Kiásta oszt másnap a bacso, oszt elvitte. Hát olyan szél fújt... Mikor ő eldobta a csontot, akkor ő nem tudott gyünni, mer' vitte el a forgósziel. Úgy forgatta, hogy a kalapot két kézbe' tartotta, oszt levette, akkor meg a haját vitte a szél. Nagy forgósziel! De memmondta a bacso előre, hogy jól vigyázzon. Mikor oszt a házak közé ért, akkor mán megszűnt minden. De még a házak közé nem ért, addig nagy vihar támadt. Mikor visszagyütt, hát má' másnap a felesége nem vót beteg. Talán még nyócvan évig is élt az az asszony.